

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Sacratissimorum Jesu [Iesu] Christi Vulnerum

Wael Van Vronesteyn, Willem de

Antverpiæ, 1649

Terror malorum & spes bonorum in Iudicio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49125](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49125)

tuorum caractere, caractere scilicet suavitatis,
 & non amaritudinis, caractere misericordiae, &
 non iustitiae, lege Domine Iesu hanc scripturam,
 & salva me.

CONSIDERATIO II.

Vulnera Christi

Terror malorum, & Spes bonorum in
 Iudicio.

Beatissimus homo, qui semper est pavidus, in- ^{Prov. 28.}
 quit Sapiens. Abbas Elias dicebat ^{v. 14.}
 tria se timere solitum. Primum, quando anima ^{Herib.}
 corpore egreditur. Secundum, quando Iudici Deo ^{Rosw. in}
 sistenda foret. Tertium, quando extrema sententia ^{vitis PP.}
 esset pronuntianda: Cogitemus, inquit Cæsa- ^{Hom. 27.}
 rius Arelatensis, illius Iudicis incessanter
 adventum, qui utinam nos sic paratos inveniret,
 quomodo nemo potest dubitare, quod veniet! Quod
 si requiras, quomodo veniet? In illo utique corpore,
 quod pro nostra salute susceptum, pro nostra abso-
 lutione natum, & pro nostrorum vulnerum medi-
 cina lanceâ, clavisque transfixum est. Prima
 erit in reos intoleranda sententia, reverendarum
 presentia

praesentia cicatricum, quando dicet Dominus; Infer digitum tuum huc, & vide manus meas, affer manum tuam, & mitte in latus meum, & agnosce quae pro te impio, pietas divina perpessa est.

Lib. 2. de
Symb. c. 8.

Quò se tunc, uti rectè S. Augustinus, peccator convertet? quando illi meritò exprobrabit Salvator, vide hominem quem crucifixisti, vide vulnera quae inflixisti, vide latus quod transfixisti, quoniam per te, & propter te, apertum est, & tamen intrare non luvisti. Neque minus terribile est, quod

p. 1. Stim.
c. 2.

S. Bonaventura; Apparebit, inquit, Dominus Iesus cum vulneribus suis, & clamabit dicens: Videte quanta à vobis, & in vobis, & pro vobis passus sum, & tamen ingrati omnia contempsistis, & pro nihilo duxistis: Ite maledicti in ignem aeternum.

Zach. 12.
v. 10.

Certum itaque est, in extremo iudicio, impios, uti Propheta ait, aspecturos in eum, quem confixerunt; videbunt eundem & iusti, sed hi ad solatium, illi ad hor-

Instr. vita
Spir. medit.
de Iud.

rorem. Ita Ludovicus Blosius, Christus Dominus, inquit, in iudicio ostendet vulnera sua ineffabili decore fulgentia, quae iustis quidem dulcissimam consolationem, impiis verò horribilem confusionem adferent.

S. Me-

S. Mechtildis, die quodam Veneris sancto, eâ horâ, quâ Salvator Cruci figendus erat, alienatâ à sensibus mente, iudicio divino sistebatur. Comparebant Deipara, Angeli, Sancti, creaturæ omnes. Credebat illa extremû adesse diem, & in orbem vniversum ferendam sententiam. Accusabat eam Dei mater, de exigua nimis erga Dominum Iesum filium suum obedientia; Sera- phini, de tepido illius in eum amore; Apostoli de doctrina sua non accuratè satis ab ipsa observata; Sancti omnes, de virtutum suarum exemplis, subinde neglectis; creaturæ, quòd his ad Dei gloriam non semper usa fuisset. Quid agat hîc Mechtildis? procidit ad pedes Iesu Iudicis, rigat eos lacrymis, & per veneranda horum vulnera, misericordiam ac pacem implorans, sibi restituitur. Exhorresce peccator, nam *si in viridi ligno hæc faciunt, in arido quid fiet?*

Hoc audi. Cõcionator erat nõ ante multos annos in Hispania, non minùs vanus quã doctus, qui pruriêtes aures, persuasibilibus humanæ sapiëntiæ verbis,

Alph. de
Andrade in
duce virt.
lib. 1. c. 35
s. 3.

NON

non esurientes animas, haustis à Spiritu sancto rationibus, pasceret, plausum magis quàm fructum Auditorum captans. Monetur itaque à quodam Concionatore Societatis nostræ, qui illi pridem amicus erat, ut Christum, & hunc crucifixum cum Apostolo prædicaret, & non gloriam suam, sed Deo in concionibus suis animas quæreret. Credidit homo ab æmulatione hanc proficisci monitionem; quod Noster, non æquè atque ipse, tanto populi confluxu diceret. Est enim is ingeniorum, ac hominum similibus sensus, qui pares sibi nullos esse volunt, atque ita sibi sapiunt, ut aliorum de se recta, & sana iudicia non ferant. Sed à Deo mox aliter edoctus fuit; cum inopinato graviq̃ morbo correptus, intra dies paucos vivere desijt. Quod ubi intellexit Concionator noster, Deo amicum defunctum, pro quo meritò sollicitus erat, impensis precibus, multisq̃ lacrymis commendavit; qui tandem tertium post diem apparuit supplicanti coram Christi in cruce pendentis effigie, è
cujus

cujus latere fluvius igneus egrediens miserum hominem obruebat, & circumquaque comburebat, in cœlum brachia jactantem, vultum manu utraque tegentem, voceque lacrymabili clamantem; *Operuit confusio faciem meam*, *Ps. 68. v. 3.* pro inani illa gloria, quam toties vanis suis concionibus captaverat. Ad quem de cruce Salvator; *Nōne silui? nōne tacui? nōne dissimulavi?* *Iob c. 3. v. 26.* quasi diceret; Vanè, & sine fructu concionatus es, adulterans verbum meum, adornans tuum; siluine, aut tacui ad hanc tuam vanitatem? an eam dissimulavi? nōne te per amicū tuum, servum meum monui? Tu verò monentem contempnisti, & projecisti omnes sermones meos: *nunc autem sicut parturiens loquar, dissipabo, & absorbebo simul.* *Is. 42. v. 14.* Audiant hæc qui legatione pro Deo funguntur, ut non se, sed Christum annuncient. Videant omnes vocationem suam, ut secundū eam dignè ambulent, ne sanguis, non lateris Domini tantū, sed & reliquorum vulnerum, qui in salutem profusus est, ipsis in ignem æternæ damnationis cōvertatur.

Legō

*Euseb. Nie-
renbergius
in vita
ejus.*

Lego in Actis pro canonizatione B. P. Francisci Borgia, Tertii Generalis Societatis Iesu, promovenda, conscriptis, virum in Hispania, quàm sanguine nobilem, tam vitiis ac flagitiis infamem, gravi ægitudine correptum, ac de vita periclitantem, tantâ obstinatione in sceleribus suis perstitisse, ut reâta omnes monentes rejiceret, nolletque de anima per Confessionem expianda quemquam audire. Venit tum fortè eam in urbem Borgia, qui cognito miseri periculo, pro zelo suo, illum juvare cupidus, ante Christum Crucifixum in genua procidit, eum ardentè obsecrans, & obtestans, ut qui Orbi universo, sanguine suo salutem fuisset, infelici ac pertinaci illi animæ non deesset. Francisco hæc precato, ex cruce Salvator, Adi, inquit, confestim ægrum, cumque hortare, ut se expiet, & ego mox illi, ut Medicus, & infirmorum curator adero. Abit Franciscus spei bonæ plenus, & tanto adjutore gaudens, ad ægri domum se confert, quò Salvator jam antecesserat, Medi-
ci,

ci, ac prope famuli specie illi solatia, atque obsequia deferens. Excipitur ab infirmo non inurbanè Borgia, verùm ubi de Confessione cœpit agere, ad eam instituendam adduci non potuit. Recedit interim Dominus, relicto ad ulteriores conatus apud ægrum Francisco, qui & ipse, cùm operam perderet, etiam recessit, & denuo coram Christo crucifixo in genua provolutus, per sacra illius vulnera obtestatur, ut misero adsit. Cui Dominus: Conveni iterum pertinacem illum Francisce, meque tecum defer, si fortè me conspecto, cruci pro se fixo, convertatur, & vivat. Rediit Borgia, & submotis arbitris, ut liberior esset æger, verbis ad pietatem omnem compositis, submissis in terram genibus, Christum Cruci affixum illi repræsentat: per passionem, dolores, sacra Domini Iesu vulnera orans, obsecransque, ut animæ suæ miseretur, æternitatem consideret; nolle Deum mortem peccatoris, sceleribus omnibus misericordiam ejus majorem esse: ad omnia miser obsurdescit.

M

Addit

Addit & vocem suam Dominus Iesus, & vocem sanguinis, quem ex vulneribus omnibus copiosè effundebat: per hunc iterum iterumque obtestatur Franciscus; sed nihil proficit. Tum verò Salvator revulsa à cruce manu, sacrosanctum suum cruorem in faciem proiicit obstinati peccatoris, qui quot guttas numerat, tot veluti linguis in magno iudicii die, coram orbe universo, neglectam, & contemptam benignissimi Dei, ac Salvatoris sui misericordiam illi exprobrabit, *L.4. in Io.* suntque misero, ut cum Ruperto loquar, *Veneranda Domini vulnera, aeterna futura incendia.*

Quia nunquam satis monetur, quod neglectum æternis lacrymis tandem serò deploratur, tertium in hoc genere prodigium pro cautela addam, ut sapiant, & intelligant peccatores. Arnoldus Cathius è Societate nostra, magnæ virtutis, ac doctrinæ vir, de quo, qui plura volet, Philippum Alegambe Nostrum in Bibliotheca sua consulat. Narravit ille, Roma in Belgium redux, &

& scripto testatum reliquit, ex fide digna relatione habuisse se, in Italia Iuvenes duos aliquando nomen Societati dedisse, quorum unus in vocatione perstitit, alter sæculum, ejusque mores, ac scelera repetijt. Morbo is tandem lethali corripitur: cùm fortè urbe egresso Sacerdoti nostro, eidem illi, qui ægro vocationis fuerat socius, acclamat muliercula, ut in domum suam descendat, priusquam moriatur filius ejus. Accurrit ad misericordiæ opus lubenti animo Pater, hominem reperit feбри gravissimâ correptum, agnoscit socium fuisse vocationis suæ, eum solatur, ac hortatur vice non una, ut sacrâ confessione animam expiet, sed frustra. Tandem ad ægri lectum moram longiorem trahens, ut illum ad sanio-rem mentem reduceret, & in somnum incidens, Christum videt hiantibus vulneribus advenientem, ægrumque commonentem, ut per sacram exomologesim animæ suæ salutem consulat: avertit miser vultum, atque aures obturat Salvatori; qui indignabundus,

plena manu sanguinem suum in obstinati hominis faciem conjecit, ea comminatione, ut quem in animæ ejus salutem fuderat, is illi in æternam damnationem cederet. Abijt Dominus; expergiscitur Noster, & miserum totum cruentum, ac vitâ functum reperit. Ita tecum agetur peccator indurate, nisi tempori resipiscas, quod ut facias, sacratissimum Salvatoris tui sanguinem tibi propitium oro.

CONSIDERATIO III.

Vulnera Christi

Tesseræ fiduciæ nostræ.

THronum divinæ Majestatis non ita obsident tonitrua, ac fulmina iræ, & furoris in peccatores, ut misericordiæ, ac benignitatis ejus radios obnubilent. Neque sacratissima Domini vulnera, ad eò nobis terrori esse debent, dum illa flagitiis nostris conculcamus, ut omnem nobis fiduciam tollant; sed
per